

Östörténet

1. A világ teremtése 1 Mózes 1, 1-31.

1 Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet.

2 A föld még kietlen és pusztá volt, a mélység fölött sötétség volt, de Isten Lelke lebegett a vizek fölött.

3 Akkor ezt mondta Isten: Legyen világosság! És lett világosság.

4 Láta Isten, hogy a világosság jó, elválasztotta tehát Isten a világosságot a sötétségtől.

5 És elnevezte Isten a világosságot nappalnak, a sötétséget pedig éjszakának nevezte el. Így lett este, és lett reggel: első nap.

6 Azután ezt mondta Isten: Legyen boltozat a vizek között, hogy elválassza egymástól a vizeket!

7 Megalkotta tehát Isten a boltozatot, és elválasztotta a boltozat alatt levő vizeket a boltozat felett levő vizektől. És úgy történt.

8 Azután elnevezte Isten a boltozatot égnek. Így lett este, és lett reggel: második nap.

9 Azután ezt mondta Isten: Gyűljenek össze az ég alatt levő vizek egy helyre, hogy láthatóvá válják a szárazföld! És úgy történt.

10 Azután elnevezte Isten a szárazföldet földnek, az összegyűlt vizeket pedig tengernek nevezte el. És látta Isten, hogy ez jó.

11 Azután ezt mondta Isten: Növesszen a föld növényeket: füveket, amelyek magvakat hoznak, és különféle gyümölcsfákat, amelyek gyümölcsöt teremnek, és majd abban magvuk lesz a földön. És úgy történt.

12 Hajtott tehát a föld növényeket: különféle füveket, amelyek magvakat hoznak, és különféle gyümölcstermő fákat, amelyeknek magvuk van. És látta Isten, hogy ez jó.

13 Így lett este, és lett reggel: harmadik nap.

14 Azután ezt mondta Isten: Legyenek világító testek az égbolton, hogy elválasszák a nappalt az éjszakától, és jelezzék az ünnepeket, a napokat és az esztendőket,

15 és legyenek világító testekként az égbolton, hogy világítsanak a földre! És úgy történt.

16 Megalkotta Isten a két nagy világító testet – a nagyobbik világító testet, hogy uralkodjék nappal, és a kisebbik világító testet, hogy uralkodjék éjszaka – és a csillagokat.

17 Az égboltra helyezte őket Isten, hogy világítsanak a földre,

18 és uralkodjanak a nappalon és az éjszakán, és válasszák el a világosságot a sötétségtől. És látta Isten, hogy ez jó.

19 Így lett este, és lett reggel: negyedik nap.

Az állatok teremtése

20 Azután ezt mondta Isten: Pezsdüljenek a vizek élőlények nyüzsgésétől, és repdessenek madarak a föld felett, az égbolt alatt!

21 És megteremtette Isten a nagy víziállatokat, a vizekben nyüzsgő különféle úszó élőlényeket és a különféle madarakat. És látta Isten, hogy ez jó.

22 Azután megáldotta őket Isten: Szaporodjatok, sokasodjatok, és töltsétek be a tenger vizét; a madarak is sokasodjanak a földön!

23 Így lett este, és lett reggel: ötödik nap.

24 Azután ezt mondta Isten: Hozzon elő a föld különféle élőlényeket: különféle jószágokat, csúszómászókat és vadállatokat! És úgy történt.

25 Megalkotta Isten a különféle vadállatokat, a különféle jószágokat és a különféle csúszómászókat. És látta Isten, hogy ez jó.

Az ember teremtése

26 Akkor ezt mondta Isten: Alkossunk embert a képmásunkra, hozzánk hasonlónak: uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a jószágokon, az összes vadállaton és az összes csúszómászon, ami a földön csúszik-mászik.

27 Megteremtette Isten az embert a maga képmására, Isten képmására teremtette, férfivá és nővé teremtette őket.

28 Azután megáldotta őket Isten, és ezt mondta nekik Isten: Szaporodjatok, sokasodjatok, töltsétek be a földet, és hajtsátok uralmatok alá! Uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain és a szárazföldön mozgó minden élőlényen!

29 Majd ezt mondta Isten: Nektek adok minden maghozó növényt az egész föld színén, és minden fát, amelynek maghozó gyümölcse van: legyen mindez a ti eledeletek!

30 Minden földi állatnak, az ég minden madarának és minden földi csúszómászonak pedig, amelyben élet van, eledelül adok minden zöld növényt. És úgy történt.

31 És látta Isten, hogy minden, amit alkotott, igen jó. Így lett este, és lett reggel: hatodik nap.

A teremtés hetedik napja

1 Így készült el az ég és a föld és azok minden serege.

2 A hetedik napra elkészült Isten a maga alkotó munkájával, és megpihent a hetedik napon egész alkotó munkája után.

3 Azután megáldotta Isten a hetedik napot, és megszentelte azt, mert azon pihent meg Isten egész teremtő és alkotó munkája után.

4 Ez az ég és a föld teremtésének története.

2. Az első ember az Éden kertjében 1 Mózes 2,4

Amikor az Úristen a földet és az eget megalkotta,

5 még semmiféle mezei fű nem volt a földön, és semmiféle mezei növény nem hajtott ki, mert az Úristen még nem bocsátott esőt a földre. Ember sem volt, aki a földet megművelje.

6 Akkor forrás fakadt a földből, és mindenütt megöntözte a termőföld felszínét.

7 Azután megformálta az Úristen az embert a föld porából, és az élet leheletét lehelte az orrába. Így lett az ember élőlény.

8 Ültetett az Úristen egy kertet Édenben, keleten, és ott helyezte el az embert, akit formált.

9 Sarjasztott az Úristen a földből mindenféle fát, szemre kíváncsiakat és eledelre jót; az élet fáját is a kert közepén, meg a jó és a rossz tudásának fáját.

10 Édenből pedig fakadt egy folyó, hogy a kertet öntözze; onnan aztán szétágazott, és négy ágra szakadt.

11 Egyiknek Píson a neve. Ez megkerüli Havíla egész földjét, ahol arany van.

12 Ennek a földnek az aranya jó. Van ott illatos gyanta és ónixkő.

13 A második folyónak Gihón a neve. Ez megkerüli Etiópia egész földjét.

14 A harmadik folyónak Tigris a neve. Ez Assúr keleti részén folyik. A negyedik folyó pedig az Eufrátesz.

15 Fogta tehát az Úristen az embert, és elhelyezte az Éden kertjében, hogy művelje és őrizze azt.

16 Ezt parancsolta az Úristen az embernek: A kert minden fájáról szabadon ehetsz,

17 de a jó és a rossz tudásának fájáról nem ehetsz, mert azon a napon, amelyen eszel róla, halállal lakolsz.

18 Azután ezt mondta az Úristen: Nem jó az embernek egyedül lenni, alkotok hozzáillő segítőtársat.

19 Formált tehát az Úristen a földből mindenféle mezei állatot, mindenféle égi madarat, és odavitte az emberhez, hogy lássa, minek nevezi; mert minden élőlénynek az a neve, aminek az ember elnevezi.

20 Így adott az ember nevet minden jószágnak, az égi madaraknak és minden vadállatnak, de az emberhez illő segítőtársat nem talált.

21 Mély álmot bocsátott azért az Úristen az emberre, és az elaludt. Akkor kivette az egyik oldalbordáját, és húst tett a helyére.

22 Az emberből kivett oldalbordát az Úristen asszonnyá formálta, és odavezette az emberhez.

23 Akkor ezt mondta az ember: Ez most már csontomból való csont, testemből való test. Asszonyember legyen a neve: mert férfiemberből vétetett.

24 Ezért hagyja el a férfi apját és anyját, ragaszkodik feleségéhez..

3. A bűnbeesés 1 Mózes 3, 1-24

1 A kígyó pedig ravaszabb volt minden vadállatnál, amelyet az Úristen alkotott. Ezt kérdezte az asszonytól: Csakugyan azt mondta Isten, hogy a kert egyetlen fájáról sem ehettek?

2 Az asszony így felelt a kígyónak: A kert fájának gyümölcséből ehetünk,

3 csak annak a fának a gyümölcséről, amely a kert közepén áll, mondta Isten: Ne egyetek abból, ne is érintsétek, hogy meg ne haljatok!

4 A kígyó erre így felelt az asszonynak: Dehogyan haltok meg!

5 Hanem jól tudja Isten, hogy azon a napon, amelyen esztek belőle, megnyílik a szemetek, és olyanok lesztek, mint az Isten: tudni fogjátok, mi a jó és mi a rossz.

6 Az asszony úgy látta, hogy jó volna enni arról a fáról, hogy csábítja a szemet, és kíváncsi is az a fa, mert okossá tesz: szakított hát a gyümölcséből, és evett. Adott a vele levő férjének is, és ő is evett.

7 Ekkor megnyílt mindkettőjük szeme, és észrevették, hogy meztelenek. Ezért fügefaleveleket fűztek össze, és ágyékkötőket készítettek maguknak.

8 Amikor aztán meghallották az Úristen hangját, amint szellős alkonyatkor sétált a kertben, az ember és a felesége elrejtőzött az Úristen előtt a kert fái között.

9 De az Úristen kiáltott az embernek, és ezt kérdezte: Hol vagy?

10 Az ember így felelt: Meghallottam hangodat a kertben, és megijedtem, mert meztelen vagyok, és ezért elrejtőztem.

11 Az Isten erre azt kérdezte: Ki mondta meg neked, hogy meztelen vagy? Talán ettél arról a fáról, amelyről azt parancsoltam, hogy ne egyél?

12 Az ember így felelt: Az asszony, akit mellém adtál, ő adott nekem a fáról, ezért ettem.

13 Akkor az Úristen ezt kérdezte az asszonytól: Mit tettél? Az asszony így felelt: A kígyó szedett rá, ezért ettem.

Isten büntetése

14 Akkor ezt mondta az Úristen a kígyónak: Mivel ezt tetted, átkozott légy minden jószág és minden vadállat között: hasadon jársz, és port egyél egész életedben!

15 Ellenségeskedést támasztok közted és az asszony között, a te utódod és az ő utódja között: ő a fejedet tapossa, te pedig a sarkát mardosod.

16 Az asszonynak ezt mondta: Igen megnövelem terhességed fájdalmát, fájdalommal szülsz gyermeket. Vágyakozni fogsz férjed után, ő pedig uralkodni fog rajtad.

17 Az embernek pedig ezt mondta: Mivel hallgattál feleséged szavára, és ettél arról a fáról, amelyről megparancsoltam, hogy ne egyél, legyen a föld átkozott miattad, fáradsággal élj belőle egész életedben!

18 Tövis és bogáncsot hajtsz neked, és a mező növényét egyed!

19 Arcod verejtékével egyed a kenyeret, míg visszatérsz a földbe, mert abból vétettél! Bizony por vagy, és vissza fogsz térni a porba!

20 Az ember Évának nevezte el a feleségét, mert ő lett az anyja minden élőnek.

21 Az Úristen pedig bőrruhát készített az embernek és feleségének, és felöltöztette őket.

22 Azután ezt mondta az Úristen: Íme, az ember olyan lett, mint miközülünk egy: tudja, mi a jó, és mi a rossz. Most azért, hogy ki ne nyújthassa kezét, és ne szakíthasson az élet fájáról is, hogy egyen, és örökké éljen,

23 kiűzte az Úristen az Éden kertjéből, hogy művelje a földet, amelyből vétetett.

24 És miután kiűzte az embert, odaállította kelet felől az Éden kertjéhez a kerúbokat és a villogó lángpallost, hogy őrizték azt az utat, amely az élet fájához vezet.

4. Kain és Ábel 1 Mózes 4, 1-15

1 Azután .. Éva ... teherbe esett, megszülte Kaint, és azt mondta: Fiút kaptam az Úrtól!

2 Majd újból szült: annak testvérét, Ábelt. Ábel juhásztor lett, Kain pedig földművelő.

3 Egy idő múlva Kain áldozatot vitt az Úrnak a föld terméséből.

4 Ábel is vitt elsőszülött bérányaiból, azok kövérjéből. Az Úr rátekintett Ábelre és áldozatára,

5 de Kainra és áldozatára nem tekintett. Kain emiatt nagy haragra gerjedt, és lehorgasztotta a fejét.

6 Ekkor azt kérdezte Kaintól az Úr: Miért gerjedtél haragra, és miért horgasztod le a fejed?

7 Hiszen ha jól cselekszel, emelt fővel járhatsz. Ha pedig nem jól cselekszel, a bűn az ajtó előtt leselkedik, és rád vágyódik, de te uralkodjál rajta!

8 Ezután azt mondta Kain a testvérenek, Ábelnek: Menjünk ki a mezőre! Amikor a mezőn voltak, rátámadt Kain a testvére, Ábelre, és meggyilkolta.

Isten megátkozza Kaint

9 Akkor az Úr megkérdezte Kaintól: Hol van Ábel, a testvéred? Kain ezt felelte: Nem tudom! Hát őrzője vagyok én a testvéremnek?

10 De az Úr így szólt: Mit tettél? Testvéred kiontott vére hozzám kiált a földből!

11 Most azért légy átkozott, kítaszítva arról a földről, amely megnyitotta a száját, hogy befogadja testvéred véré, amelyet kiontottál!

12 Ha a földet műveled, többé ne adja neked termőerejét! Bujdosó és kóborló légy a földön!

13 Ekkor Kain azt mondta az Úrnak: Nagyobb a büntetésem, semhogy elhordozhatnám.

14 Íme, elűztél ma erről a termékeny vidékről, és el kell rejtőznöm színed előtt. Bujdosó és kóborló lettem a földön, és meggyilkolhat bárki, aki rám talál.

15 De az Úr azt felelte neki: Nem úgy lesz! Ha valaki meggyilkolja Kaint, hétszeresen kell bűnhődnie. Ezért jelet tett az Úr Kainra, hogy senki se üsse agyon, ha rátalál.

5. Az erőszakosság elterjed a földön 1Mózes 6, 5-8

5 Amikor látta az Úr, hogy az emberi gonoszság mennyire elhatalmasodott a földön, és az ember szívének minden szándéka és gondolata szüntelenül csak gonosz,

6 megbánta az Úr, hogy embert alkotott a földön, és megsomorodott szívében.

7 Azért ezt mondta az Úr: Eltörlöm a föld színéről az embert, akit teremtettem; az emberrel együtt a szárazföldi állatokat, a csúszómászókat és az égi madarakat is, mert megbántam, hogy megalkottam őket.

8 De Nőé kegyelmet talált az Úr előtt.

6. Az özönvíz 1 Mózes 6, 9- 9,17

Nőé bárkát épít

9 Nőének ez a története: Nőé igaz ember volt, feddhetetlen a maga nemzedékében. Az Istennel járt Nőé.

10 Nőé három fiút nemzett: Sémét, Hámot és Jáfetet.

11 A föld pedig egyre romlottabb lett az Isten színe előtt, és megtelt a föld erőszakossággal.

12 És látta Isten, mennyire megromlott a föld, mert minden ember rossz útra tért a földön.

13 Akkor ezt mondta Isten Nőének: Elhatároztam, hogy véget vetek minden élőlénynek, mert megtelt erőszakossággal miattuk a föld. Elpusztítom hát őket a földdel együtt.

14 Csinálj magadnak bárkát góferfából, készíts rekeszeket a bárkában, és vond be kívül-belül szuokkal!

15 Így készítsd el: a bárka hossza háromszáz könyök legyen, szélessége ötven könyök, magassága pedig harminc könyök!

16 Ablakot is csinálj a bárkára: egy könyökre hagyd azt felülről! A bárka ajtaját az oldalára helyezd! Készíts bele egy alsó, egy középső és egy felső emeletet!

17 Mert én özönvizet fogok hozni a földre, hogy elpusztítsak minden élőlényt az ég alatt. Minden el fog pusztulni, ami a földön él.

18 Veled azonban szövetségre lépek: menj be a bárkába fiaiddal, feleségeddel és fiaid feleségeivel együtt!

19 És vigyél be a bárkába minden élőlényből, mindenből kettőt-kettőt, hogy életben maradjanak veled együtt: hímek és nőstények legyenek!

20 A madaraknak, a szárazföldi állatoknak és a föld minden csúszómászójának különböző fajtaiból, mindegyikből kettő-kettő menjen be hozzád, hogy életben maradjon!

21 Vigyél magaddal mindenféle eledelt, ami csak ehető; gyűjtsd be magadhoz, hogy legyen ennivalótok, neked is, meg azoknak is!

22 Nőé így is tett: mindenben úgy járt el, ahogyan Isten megparancsolta neki.

Az özönvíz kezdete

1 Az Úr akkor ezt mondta Nőének: Menj be egész házad népével a bárkába, mert csak téged látlak igaznak ebben a nemzedékben!

2 Minden tiszta állatból hetet-hetet vigyél magaddal, hímet és nőtényt! Azokból az állatokból, amelyek nem tiszták, kettőt-kettőt, hímet és nőtényt!

3 Az égi madarakból is hetet-hetet, hímet és nőtényt, hogy maradjon utódjuk az egész földön!

4 Mert hét nap múlva negyven nap és negyven éjjel tartó esőt bocsátok a földre, és eltörlök a föld színéről minden élet, amelyet alkottam.

5 Nőé úgy is tett mindent, ahogyan az Úr megparancsolta neki.

6 Nőé hatszáz éves volt, amikor özönvíz lett a földön.

7 Bement tehát Nőé fiaival, feleségével és fiainak feleségeivel a bárkába az özönvíz elől.

8 A tiszta állatok közül, de a nem tiszta állatok közül is, a madarak és mindenféle földi csúszómászók közül

9 kettő-kettő bement Nőéhez a bárkába: hím és nőtény, ahogyan megparancsolta Isten Nőének.

10 A hetedik napon özönvíz lett a földön.

11 Nőé életének hatszázadik évében, a második hónap tizenhetedikén: fölfakadt ezen a napon a nagy mélység minden forrása, megnyíltak az ég csatornái,

12 majd negyven napon és negyven éjen át ömlött az eső a földre.

13 Ugyanazon a napon bement Nőé és Nőé fiai: Sém, Hám és Jáfet meg Nőé felesége és fiainak három felesége a bárkába,

14 és velük együtt mindenféle vadállat, mindenféle jószág, mindenféle csúszómászó, amely csak csúszik-mászik a földön, és mindenféle repdeső állat: az összes madár és egyéb szárnyasok.

15 Kettő-kettő ment be Nőéhez a bárkába mindenféle élőlényből.

16 Hím és nőtény ment be minden élőből; bementek, ahogyan Isten Nőének parancsolta. Az Úr pedig bezárta Nőé mögött az ajtót.

17 Amikor már negyven napja tartott az özönvíz a földön, annyira megnövekedett a víz, hogy nekifeszült a bárkának, és az fölemelkedett a földről.

18 A víz egyre áradt és növekedett a földön, úgyhogy a bárka a víz színén úszott.

19 A víz egyre erősebben áradt a földön, és elborította a legmagasabb hegyeket is mindenütt az ég alatt;

20 sőt, még tizenöt könyöknyit áradt a víz azután is, hogy elborította a hegyeket.

21 Elpusztult minden élőlény, amely a földön mozgott: madár, jószág és vadállat, a földön nyüzsgő minden egyéb élőlény és minden ember.

22 Minden meghalt, aminek orrában az élet lehelete volt, és ami a földön élt.

23 Eltörölt az Isten minden élő, ami a föld színén volt, embert és állatot, csúszómászót és égi madarat. Mindent eltörölt a földről, csak Nőé maradt meg, és azok, akik vele voltak a bárkában.

24 A víz százötven napig áradt a földön.

Az özönvíz vége

1 Isten azonban nem feledkezett meg Nóéről, sem azokról a vadállatokról és jószágokról, amelyek vele voltak a bárkában. Szelet bocsátott Isten a földre, és a víz apadni kezdett.

2 Bezárultak a mélység forrásai és az ég csatornái; nem esett több eső az égből.

3 Azután a víz egyre jobban visszahúzódott a földről, és százötven nap múlva leapadt a víz.

4 A bárka pedig a hetedik hónap tizenhetedik napján megfeneklett az Ararát hegységben.

5 A víz állandóan fogyott a tizedik hónapig. A tizedik hónap első napján láthatókká váltak a hegyek csúcsai.

6 Negyven nap múlva kinyitotta Nőé a bárka ablakát, amelyet csinált,

7 és kiengedett egy hollót. Az újra meg újra kirepült és visszatért, amíg föl nem száradt a víz a földről.

8 Kiengedett egy galambot is, hogy lássa: vajon leapadt-e a víz a föld színéről.

9 De a galamb nem tudott leszállni, ezért visszatért hozzá a bárkába. Víz borította ugyanis az egész földet. Ő pedig kinyújtotta a kezét, megfogta, és bevette magához a bárkába.

10 Várakozott még újabb hét napig, és ismét kiengedte a galambot a bárkából.

11 Estére megjött hozzá a galamb, és íme, már egy leszakított olajág volt a csőrében. Ebből tudta meg Nőé, hogy leapadt a víz a földről.

12 Várakozott még újabb hét napig, és kiengedte a galambot, de az már nem tért vissza hozzá.

13 A hatszázegyedik esztendőben az első hónap első napjára fölszáradt a víz a földről. Ekkor Nőé eltávolította a bárka fedelét, és látta, hogy már fölszáradt a föld.

14 A második hónap huszonhetedik napjára felszikkadt a föld.

Nőé hálaáldozata

15 Ekkor így szólt Isten Nőéhoz:

16 Jöjj ki a bárkából feleségeddel, fiaiddal és fiaid feleségeivel együtt!

17 Mindenféle élőlényt, amely csak veled van: madarat, szárazföldi állatot és minden földi csúszómászót hozz ki magaddal, hadd nyüzsgjenek a földön, szaporodjanak és sokasodjanak a földön!

18 Kijött tehát Nőé fiaival, feleségével és fiainak feleségeivel együtt.

19 Minden élőlény, minden csúszómászó, minden madár, minden, ami mozog a földön, csoportonként kijött a bárkából.

20 Azután oltárt épített Nőé az Úrnak, majd vett minden tiszta szárazföldi állatból és minden tiszta madárból, és égőáldozatot mutatott be az oltáron.

21 Amikor az Úr megérezte a kedves illatot, ezt mondta magában az Úr: Nem átkozom meg többé a földet az ember miatt, bár gonosz az ember szívének szándéka ifjúságától fogva, és nem irtok ki többé minden élő, ahogyan most cselekedtem.

22 Amíg csak föld lesz, nem szűnik meg a vetés és az aratás, a hideg és a meleg, a nyár és a tél, a nappal és az éjszaka.

Isten szövetsége a világgal

1 Isten megáldotta Nőét és fiait, és ezt mondta nekik: Szaporodjatok, sokasodjatok, és töltsétek be a földet!

2 Féljen és rettegjen tőletek minden földi állat és minden égi madár, kezetekbe adom őket minden földi csúszómászóval és a tenger minden halával együtt.

3 Minden, ami csak él és mozog, legyen a ti eledetek! Nektek adom mindezt éppúgy, mint a zöld növényt.

7 Ti azért szaporodjatok, sokasodjatok, népesítsétek be a földet, sokasodjatok rajta!

8 Isten azt mondta Nőének és fiainak:

9 Íme, szövetségre lépek veletek és utódaitokkal,

10 meg minden élőlényel, amely veletek van: madárral, jószággal és minden szárazföldi vaddal, mindennel, ami a bárkából kijött, minden földi élőlényel.

11 Szövetségre lépek veletek, és egyetlen élőlény sem pusztul el többé özönvíz miatt, mert nem lesz többé özönvíz, hogy elpusztítsa a földet.

12 Majd azt mondta Isten: Ez a jele a szövetségnek, amelyet most szerzek veletek és minden élőlénnel, amely veletek van, minden nemzedékkel örökre:

13 szivárványívet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, amelyet most a földdel megkötök.

14 Amikor felhővel borítom be a földet, és feltűnik a szivárvány a felhőn,

15 akkor visszaemlékezem a szövetségemre, amelyet veletek és minden élőlénnel kötöttem, amely testben él, és nem válik többé a víz özönvívzé minden élőlény pusztulására.

16 Ha ott lesz a szivárvány a felhőn, látni fogom, és visszaemlékezem az örök szövetségre, amelyet Isten kötött minden élőlénnel, amely testben él a földön.

17 Akkor ezt mondta Isten Nóénak: Ez lesz a jele annak a szövetségnek, amelyet minden földi élőlénnel kötöttem...

28 Az özönvíz után Nőé még háromszázötven évig élt.

29 Nőé teljes életkora kilencszázötven év volt, amikor meghalt.

7. Bábel tornya 1 Mózés 11, 1-9

1 Az egész földnek egy nyelve és egyféle beszéde volt.

2 Amikor útnak indultak keletről, Sineár földjén egy völgyre találtak, és ott letelepedtek.

3 Azt mondták egymásnak: Gyertek, vessünk téglát, és égessük ki jól! És a téglá lett az építőkövük, a földi szurok pedig a habarcsuk.

4 Azután ezt mondták: Gyertek, építsünk magunknak várost és tornyot, amelynek teteje az égig érjen; és szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész föld színén!

5 Az Úr pedig leszállt, hogy lássa azt a várost és tornyot, amelyet az emberek építettek.

6 Akkor ezt mondta az Úr: Most még egy nép ez, és mindnyájuknak egy a nyelve. De ez csak a kezdete annak, amit tenni akarnak. És most semmi sem gátolja őket, hogy véghezvigyék mindazt, amit elterveznek.

7 Gyerünk, menjünk le, és zavarjuk ott össze a nyelvüket, hogy ne értsék egymás nyelvét!

8 Így szélesztette szét őket onnan az Úr az egész föld színére, és abbahagyták a város építését.

9 Ezért nevezték azt Bábelnek, mert ott zavarta össze az Úr az egész föld nyelvét, és onnan szélesztette szét őket az Úr az egész föld színére.

Történet	3-4. osztályosok	5-6. osztályosok	7. osztályosok
1. A világ teremtése	X	X	X
2. Az első ember az Éden kertjében	X	X	X
3. A bűnbeesés		X	X
4. Kain és Ábel			X
5. Az erőszakosság elterjed a földön		X	X
6. Az özönvíz	X	X	X
7. Bábel tornya		X	X